

EEN KINDERLIJK GELOOF

Dit weekend hebben we bezoek van onze pleegbroer Maarten Vrolijk. Het zijn twee mooie dagen en de herinneringen aan onze tijd op de Rudolphstichting en hoe ons leven vorm heeft gekregen, geeft veel stof tot praten. Dit verhaaltje willen we jullie niet onthouden. Wat hebben Rieke en ik gelachen. We denken wel dat de verhalen en platen uit de kinderbijbel van invloed zijn geweest op Maarten. Het verhaal speelt zich af in 1965. Hij was in die tijd vier of vijf jaar oud.

Maarten: ‘Mijn pleegmoeder zei altijd: “Als je dood bent, gaat je geest naar de hemel. Er is ook een dierenhemel en de geesten van dieren gaan daar naar toe.” Als klein jochie geloofde ik heilig wat mijn pleegmoeder daarover vertelde, want zij was een heel gelovig mens en je gelooft wat je moeder zegt. Voor mij was mijn pleegmoeder mijn moeder. Dat was niet zo vreemd, want ik was een half jaar toen ik bij dit gezin in huis kwam, samen met mijn zusje van anderhalf jaar en mijn broertje van vier jaar oud. Ik wist wel hoe klein ik ook was, dat dit niet helemaal klopte, want mijn echte ouders kwamen zo nu en dan op bezoek. In die tijd begreep ik dat allemaal niet zo goed. Maar ik dwaal af. Op een gegeven moment ging er een konijn dood. Geen idee van wie dat konijn was, maar het beest moest begraven worden, omdat ik wou zien hoe de geest van dat diertje naar de hemel ging. Ik had daar een bepaald idee bij, namelijk dat je het konijn uit het graf zou zien opstijgen en dat het dan enigszins doorzichtig zou zijn. Het gat dat ik heb gegraven, was niet diep. Ik wilde het de geest van het konijn niet al te moeilijk maken en ook mezelf niet. Anders kon het wel eens te lang gaan duren en daar had ik geen zin in. Ik heb een klein laagje aarde over het konijn uitgestrooid. Vervolgens ben ik er bij gaan zitten wachten om te kijken wanneer die geest nou op zou stijgen. Er gebeurde niets. Uiteindelijk duurde het me te lang en ging ik weg. In de dagen daarna ben ik nog regelmatig wezen kijken, maar het beest lag er nog steeds. Ik kan mij niet herinneren of ik er later met mijn pleegmoeder over heb gepraat. Ik denk het haast wel, maar ik weet het gewoon niet meer. Het viel me echt tegen, want het was algemeen bekend dat je naar de hemel ging als je dood was. Jullie lachen er nu om maar voor mij was dit heel serieus. Ik nam dit voor waar aan. Nu weet ik wel beter, maar als kind was ik zwaar teleurgesteld.’

Jaap en Rieke, 11 februari 2017